

Иван Вазов
Столетник

Замислен той стоеше
на вратнята на прага.
– Столетнико, кажи ми
къде умът ти бяга?

В кои години стари
и спомени се скиташ?
Ил с твоя опит дълги
ти бъдещето питаш?

– Какво да ви разказвам?
Сто годин веч привърших,
сега към гроба гледам:
аз пътя си довърших.

Видях години тежки,
беди посрещах страшни,
един по друг изпратих
аз всичките домашни.

Но, фала богу, видях
и работи големи,
и царя Александра...
Дочаках славно време.

Порадвах се и ази
на слободни години,
зарад кои плакали
бащи ни и деди ни.

Сега ще си отида,
на, гроба чака тамо...
Не жалия нищо вече –
едно ви казвам само:

Пазете си я здраво,
пазете, чеда мои,
свободата, сдобита
със кървави порои.

1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5195>]